IN MEMORIAM

Dr. E. PIAGET[1])

DOOR

Dr. H. J. VETH.

Alleen onze oudere leden zullen in nevensstaande beeltenissen de trekken herkennen van Dr. E. Piaget; ruim zevenentwintig jaar toch is het reeds geleden, dat hij ons vaderland metterwoon verliet, en hoewel hij, althans in de eerste jaren daarna, nog herhaaldelijk voor korten tijd terugkeerde, om zijne vele vrienden in Nederland een bezoek te brengen, heeft hij toch geene onzer bijeenkomsten, waarvan hij vroeger een zoo trouw bezoeker was, meer bijgewoond.

Edouard Piaget zag den 3den November 1817 het levenslicht te Les Bayards in het Kanton Neuchâtel. Op nog niet 18-jarigen leeftijd kwam hij als onderwijzer in het Fransch aan de kostschool van den Heer de Raedt op Noorthey. Daar het zijn voornemen was, zich later als advokaat in Zwitserland te vestigen, bezocht hij gedurende zijn verblijf op Noorthey de colleges aan de Universiteit te Leiden en verkreeg hij aldaar het doctoraat in het Romeinsche recht. Door den dood zijner moeder verviel de voornaamste drijfveer tot het terug-

[1]) Een dankbaar gebruik voor verschillende bijzonderheden heb ik gemaakt van het waardeerend artikel, weinige dagen na zijn dood door Mr. M. Mees in de Nieuwe Rotterdamsche Courant geplaatst.

EDOUARD PIAGET

geboren 3 November 1817 — overleden 10 September 1910.

EDOUARD PIAGET

geboren 3 November 1817 — overleden 10 September 1910.

keeren naar zijn vaderland en daar de rechtsgeleerde praktijk hem bovendien weinig aantrok, besloot hij in Nederland te blijven. Na eerst gouverneur te zijn geweest bij de families Repelaer, Baud en Gevers, werd hij in 1846 benoemd als lector in het Fransch en de Algemeene Geschiedenis aan het Erasmiaansch Gymnasium te Rotterdam, terwijl hij later bovendien aan de Hoogere Burgerschool aldaar werd aangesteld. In 1882, dus op vijfenzestigjarigen leeftijd, nam hij zijn ontslag uit beide betrekkingen en keerde weder naar zijne geboorteplaats terug. Van 1884 tot aan zijn dood leefde hij in deze kalme omgeving van zijn pensioen, in de nabijheid der kinderen eener zuster, waarvoor hij als een vader zorgde en zich bezighoudende met zijne studiën, totdat de toestand zijner oogen hem het lezen allengs onmogelijk maakte.

Piaget was iemand met buitengewoon veelzijdige en grondige wetenschappelijke kennis. Vele zijner leerlingen vooral hebben hiervan de vruchten geplukt en hebben hem steeds in hooge eere gehouden; dat dit niet van alle kan gezegd worden, komt wel daardoor, dat Piaget in te sterke mate de gewoonte had, zich alleen met de beste onder zijne leerlingen te bemoeien. Hij had een merkwaardig talent, om bij hen den lust tot het verkrijgen van kennis op te wekken en dit niet alleen in de vakken, waarin hij onderwijs gaf, maar vooral ook op het gebied van Botanie en Entomologie, in welke wetenschappen hij het als dilettant ver had gebracht. Vele zijner oudere leerlingen zullen zich nog de Zaterdagnamiddagen herinneren, waarop hij met hen naar buiten ging, om planten en insecten te verzamelen en te determineeren; herhaaldelijk is mij gebleken, hoe die aangename en nuttige uren nu nog met genoegen worden herdacht. Hoewel Piaget insecten van alle orden, alleen vlinders uitgezonderd, verzamelde, waren het vooral de Pediculinen, die zich op zijne bijzondere belangstelling konden beroemen. Voor hem toch was niet het bijeenbrengen van eene groote collectie de hoofdzaak; hij wilde